

LATGALĪŠU VOLŪDYS DIKTATS

Valentina Lukaševiča esejs “Velologeja” fragments:

Maņ te vīnu reizi pavaicuoja: „A ritiņš tev ir?”

Pasaceju, ka nav, i nikuo te nasamaluojū.

Eistineibā jis laikam gribēja pavaicuot, voi es braukoju ar ritini. Itūvosor četrus reizis sagoja, — spaidelieju pedalis pažičēitim ritinim. Voi tuo ir gona, kab pasaceit, ka es braukoju ar ritini, nazynu.

Vīns zyna sešdesmit fražu svešvolūdā i roksta CV, ka zyna itū volūdu, bet ūtrys ir atbiļsteiguos volūdys bakalaurš i kosa aiz auss, voi tys atbiļst patīseibai, ka jis zyna itū volūdu.

Ka runoj itaidā redzīnī par mani i ritini, tod laikam es ar ritini nabraukoju.

Saleidzinojūt sevi ar tim, kurim ritiņš ir autobusa voi televizora vītā, nimos narunojūt par tim, kurim tys ir dāla voi sīvys vītā.

Tys, ka maņ napīder gūvs, nimos nanūzeimoj, ka es nadzeru pīna. Tys, ka maņ nav vasarneicys, nimos nanūzeimoj, ka guļbu kasšona maņ ir sveša līta.